

Sygn. akt I ACa 484/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mirosław Ożóg
Sędziowie:	SA Marek Machnij SA Ewelina Jokiel (spr.)
Protokolant: staż.	M. A.

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2012 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko I. K.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 19 marca 2012 r. sygn. akt XV C 892/12

oddala apelację.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt IACa 484/12

UZASADNIENIE

Powód W. C. domagał się nakazania pozwanej I. K. jednorazowego przeproszenia powoda na łamach (...) wydania dziennika Gazeta (...), za pomocą ogłoszenia w wydaniu papierowym ukazującym się we wtorek, środę, czwartek lub sobotę, oraz w (...) o następującej treści: (...) S.C. R. P. (1), I. K., z siedzibą w G. ul. (...), (...)-(...) G., niniejszym przeprosza Pana W. C. za próbę wprowadzenia w błąd i oszukania Go na kwotę 94,80 zł, oraz za pogróżki kierowane drogą elektroniczną". Ponadto powód domagał się, aby przeprosiny te zostały zamieszczone przez pozwanego również na internetowej stronie pozwanego, funkcjonującej pod adresem www.pobieraczek.pl, a także nakazania pozwanemu wykasowania wszelkich danych osobowych powoda ze wszystkich nośników elektronicznych i zaprzestania jakiegokolwiek nimi obracania, kopiowania oraz udostępniania komukolwiek. Powód żądał również zasądzenia od pozwanego kwoty 474 zł jako nawiazki na rzecz stowarzyszenia (...) ul. (...) (...)-(...) W., KRS (...).

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że (...) S.C. pomimo ukarania przez UOKiK dopuszcza się „oszustwa”, polegającego na wystawieniu w ramach promocji „oferty” dotyczącej możliwości legalnego i darmowego obejrzenia wybranego filmu, co obwarowane było jednak koniecznością zarejestrowania się drogą elektroniczną i podania swoich danych osobowych. W rzeczywistości, zdaniem powoda, pozwanemu chodziło o wyłudzenie tychże danych od oszukanych osób, w celu późniejszego ich szantażowania i wyłudzenia nienależnych korzyści pieniężnych. Powód podkreślił, że mimo rozesłania setek tysięcy pogróżek do poszkodowanych, pozwany nie zdecydował się jeszcze w żadnym przypadku do dochodzenia swoich roszczeń na drodze sądowej.

Pozwana I. K. wniosła o oddalenie powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie z powództwa W. C. przeciwko I. K. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy ustalił, że pozwana I. K. prowadząca działalność gospodarczą wraz z R. P. (2) w formie (...) s.c. w G. za pośrednictwem serwisu internetowego P..pl świadczy usługę dostępu do serwerów U.. Powód W. C. w dniu 31 grudnia 2009 r. z komputera o adresie IP 85.222.86.53 zamówił w serwisie internetowym P..pl usługę dostępu do sieci U.. Powód złożył oświadczenie o zapoznaniu się z treścią i akceptacją postanowień regulaminu świadczenia tych usług. Ponadto powód złożył na stronie internetowej P..pl. oświadczenie o wyrażeniu zgody na przetwarzanie jego danych osobowych dla celów realizacji Usług (...).

W dniu 17 stycznia 2009 r. powód otrzymał drogą elektroniczną wezwanie do zapłaty kwoty 94,80 zł za zamówioną w dniu 31 grudnia 2009 r. usługę. W odpowiedzi na korespondencję powoda ponowiono wezwania do zapłaty kwoty 94,80 zł w dniach 20 stycznia 2010 r. i 23 stycznia 2010 r. W wezwaniach tych zawarto informacje o możliwości wszczęcia czynności mających na celu wyegzekwowanie należności poprzez przekazanie sprawy profesjonalnej firmie windykacyjnej, lub profesjonalnej kancelarii prawnej, wszczęcie postępowania egzekucyjnego, wszczęcie komorniczej egzekucji należności i o wpisie do rejestru dłużników. Ponadto wskazano, że podawanie fałszywych danych osobowych mających na celu wprowadzenie w błąd drugiej strony stanowi przestępstwo oszustwa zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 do 8 lat.

Jak ustalił Sąd pierwszej instancji powód W. C. zwrócił się w piśmie z dnia 25 stycznia 2010 r. do (...) spółki cywilnej w G. z żądaniem natychmiastowego wykasowania wszelkich danych osobowych ze wszystkich nośników elektronicznych i zaprzestania obracania nimi i udostępniania ich, a także zaprzestania jakiegokolwiek korespondencji innej niż pisemna i za pośrednictwem PP Poczta Polaka, a także przeproszenia go za pomocą ogłoszenia w „Rzeczypospolitej” za próbę wprowadzenia w błąd i oszukania na kwotę 94,80 zł oraz za pogróżki kierowane drogą elektroniczną i zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 508,15 zł. W piśmie z dnia 2 lutego 2010 r. spółka stwierdziła brak podstaw do uwzględnienia żądań powoda. We wrześniu 2011 r. powód otrzymał na adres miejsca zamieszkania informację o zleceniu przez (...) Kancelarii Radcy Prawnego D. K. podjęcia skutecznych działań prawnych w celu wyegzekwowania od powoda należności w wysokości 94,80 zł oraz wezwanie do zapłaty tej kwoty.

Według ustaleń Sądu Okręgowego, postanowieniem z dnia 9 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku utrzymał w mocy postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.- O. w G. o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie doprowadzenia w okresie od dnia 31 grudnia 2009 r. do dnia 26 kwietnia 2010 r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej W. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 94,80 zł poprzez wprowadzenie w błąd przez (...) s.c. R. P. (1) i I. K. w G. co do wymagalnej należności związanej z zawarciem umowy o świadczenie usług drogą elektroniczną tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk.

Decyzją z dnia 17 września 2010 r. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych utrzymał decyzję z dnia 21 lipca 2010 r. o odmowie uwzględnienia wniosku w sprawie skargi W. C. na przetwarzanie jego danych osobowych przez R. P. (1) i I. K. prowadzących działalność gospodarczą w formie (...) s.c. w G. przy ul. (...) - właścicieli serwisu internetowego P..pl.

Nadto decyzją z dnia 31 marca 2010 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie przedsiębiorców R. P. (1) i I. K. polegające na stosowaniu reklamy wprowadzającej konsumentów w błąd co do bezpłatności świadczonych usług w okresie 10 dnia od dnia zawarcia umowy oraz co do okresu, na jaki umowa zostaje zawarta, co narusza art. 4 ust. 1 i 2 w związku z art. 4 ust. 1 i 2 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i godzi w zbiorowe interesy konsumentów i nakazał zaniechania jej stosowania, oraz uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie ww. przedsiębiorców polegające na zamieszczeniu na stronie internetowej www.pobieraczek.pl informacji handlowej, na którą składa się reklama w postaci baneru reklamowego, sformułowanie o treści „Tak, chcę testować przez 10 dni”, informacja pod tytułem „Informacja dla klientów”, która wprowadza konsumentów w błąd co do bezpłatności świadczonych usług w okresie 10 dnia od dnia zawarcia umowy oraz co do okresu, na jaki umowa zostaje zawarta i nakazał zaniechania jego stosowania, a także nałożył na przedsiębiorców kary pieniężne w wysokości po 119570 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie były w istocie sporne między stronami, a nadto znalazły potwierdzenie w kopiach dokumentów złożonych w toku procesu. W ocenie tego Sądu powództwo nie było zasadne, albowiem powód nie wykazał przesłanek warunkujących odpowiedzialność pozwanego w świetle art. 24 kc i art. 448 kc. Powód zarzucił pozwanej, że wprowadziła go w błąd co do bezpłatności usługi internetowej, wyłudziła jego dane osobowe, a następnie zastraszała kierując wezwania do zapłaty. W wymienionych sytuacjach, zdaniem Sądu pierwszej instancji, nie sposób doszukać się działań zagrażających konkretnym dobrom osobistym powoda. Powód wprawdzie wykazał, że pozwana prowadząc działalność gospodarczą stosowała reklamę wprowadzającą konsumentów w błąd co do bezpłatności świadczonych usług w okresie 10 dni od dnia zawarcia umowy oraz co do okresu, na jaki umowa zostaje zawarta, ale nie wskazał jak to działanie zagraża jego dobrom osobistym. Podkreślenia przy tym wymaga, że do uznania zasadności roszczeń powoda nie wystarczy sama bezprawność działania sprawcy, ale niezbędny jest też skutek tego działania w postaci naruszenia jednego z dóbr osobistych przykładowo wymienionych w art. 23 kc. Powód nie tylko nie wykazał takiego naruszenia konkretnego dobra osobistego w wyniku próby wprowadzenia go w błąd na kwotę 94,80 zł, ale nawet nie wskazywał o jakie dobra osobiste może chodzić. Nadto w świetle niespornych twierdzeń stron nie ulega wątpliwości, że pozwana uzyskała wiedzę o danych osobowych powoda z chwilą ujawnienia ich przez niego, w związku z wyrażeniem chęci skorzystania z oferowanej usługi. Powód złożył również oświadczenie o wyrażeniu zgody na przetwarzanie jego danych osobowych dla celów realizacji usługi (...). Sam fakt kierowania wezwań do zapłaty nie powinien być też traktowany jako działanie bezprawne. W wezwaniach tych były przekazywane informacje o możliwych krokach prawnych zmierzających do wyegzekwowania należności za zamówioną usługę, a także informacja o zasadach odpowiedzialności prawnej z art. 286 kk za podanie fałszywych danych osobowych. Treść i ilość tych wezwań nie pozwalały na przyjęcie, że są one nadmierne i zmierzające do wywołania uzasadnionego poczucia zagrożenia u powoda. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 23 kc w zw. z art. 24 § 1 kc i art. 448 kc a contrario Sąd Okręgowy powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie powództwa w całości, zarzucając nierozpoznanie istoty sprawy oraz sprzeczność poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W uzasadnieniu pozwany zarzucił, że w zaskarżonym wyroku brak jest jasnego stwierdzenia, że nie ma i nigdy nie było żadnych zobowiązań finansowych powoda w stosunku do pozwanej. Bez wyjaśnienia tej kwestii wszelkie dalsze czynności nie miały, zdaniem skarżącego, żadnego znaczenia. Bez tego stwierdzenia prokuratura i Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie mogą wszcząć postępowań w stosunku do pozwanej, gdyż jak one twierdzą, nie są od rozstrzygnięcia kwestii zadłużeń. Jedynym właściwym organem jest Sąd. Błędne jest przy tym stanowisko Sąd pierwszej instancji, że wystosowane przez pozwaną do powoda wezwania do zapłaty nie naruszały jego dóbr osobistych, ponieważ w tej kwestii wypowiedział się już Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 27 lutego 2012 r., sygn. XVII AmA 192/10 stwierdzając, że pozwana umyślnie wprowadzała konsumentów, w tym także powoda, w błąd i że było to działanie celowe.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji, wbrew odmiennym twierdzeniom skarżącego, dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego bez przekroczenia granic określonych w art. 233 § 1 kpc i właściwie ustalił wszystkie istotne dla sprawy fakty, zaś Sąd Apelacyjny ustalenia te aprobuje i przyjmuje za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Wbrew zarzutowi apelacji, w niniejszej sprawie brak było podstaw do poczynienia ustaleń odnośnie zasadności roszczenia pozwanej w stosunku do powoda, których dotyczyły trzy wezwania do zapłaty wysłane przez pozwaną powodowi drogą elektroniczną oraz dwie pisemne informacje o podjęciu działań prawnych w celu wyegzekwowania od powoda należności w wysokości 94,80 zł. Uwzględniając bowiem rodzaj stosunków łączących strony, fakt, że zawarły one umowę o świadczenie usług w dniu 31 grudnia 2009 r., zaś powód zaakceptował regulamin świadczenia usług oraz złożył na stronie internetowej P.pl oświadczenie o wyrażeniu zgody na przetwarzanie jego danych osobowych dla celów realizacji usług (...), za pośrednictwem portalu prowadzonego przez pozwaną, co było bezsporne, ich poczynienie nie było konieczne. Niniejszy proces dotyczył kwestii naruszenia dóbr osobistych, a nie wzajemnych roszczeń stron powstałych na tle łączącej je umowy o świadczenie usług dostępu do sieci U.. Okoliczność zawarcia przez strony tej umowy nie była kwestionowana, a jednocześnie stanowiła wystarczającą podstawę do oceny zasadności powództwa o ochronę dóbr osobistych powoda bez potrzeby przesłankowego badania czy roszczenia pozwanej wobec powoda były zasadne.

Nadto zważyć należy, że Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 381 kpc przeprowadził, na wniosek powoda sformułowany w apelacji, dowód z dokumentu- decyzji RWR 16/2012 Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura we W. z dnia 12 kwietnia 2012 r., uznając że potrzeba jego powołania wynikała w postępowaniu apelacyjnym, z uwagi na datę podjęcia tej decyzji-już po wydaniu orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji. Na jej podstawie ustalono, że Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie przedsiębiorców R. P. (1) i I. K. polegające na zamieszczaniu w pismach kierowanych do konsumentów, po zawarciu umowy o świadczenie usług, treści mających na celu zastraszenie konsumentów oraz wprowadzenie ich w błąd, w szczególności poprzez sugerowanie, że konsument poprzez podanie fałszywych danych w formularzu rejestracyjnym zamieszczonym na stronie www.pobieraczek.pl mógł popełnić przestępstwo z art. 286 kk oraz sugerowanie, że konsumenci mogą zostać obciążeni kosztami prowadzonego przez spółkę postępowania windykacyjnego, co stanowiło nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym i godziło w zbiorowe interesy konsumentów oraz nakazał zaniechanie jej stosowania, zaś na podstawie art. 26 ust. 1 i art. 33 ust. 4, 5 i 6 w/w ustawy uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów działanie przedsiębiorców R. P. (1) i I. K. polegające na zaniechaniu potwierdzenia konsumentom na piśmie informacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, co naruszało obowiązek wynikający z art. 9 ust. 3 tej ustawy i godziło w zbiorowe interesy konsumentów oraz nakazał zaniechanie jej stosowania, a także nałożył na przedsiębiorców kary pieniężne.

W ocenie Sądu Odwoławczego wydanie przedmiotowej decyzji administracyjnej nie miało wpływu na ocenę zasadności powództwa w niniejszej sprawie. Uznanie bowiem powyższych działań pozwanej za bezprawne, albowiem godzące w zbiorowe interesy konsumentów, nie zmienia faktu, że powód nie udowodnił, iż do naruszenia dóbr osobistych na skutek działania pozwanej w istocie doszło, o czym szerzej będzie mowa w dalszej części rozważań. Wskazać również należy, że chybione jest powoływanie się przez skarżącego na wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 lutego 2012 r. w sprawie XVII AmA 192/10, w którym uznano, że pozwana umyślnie wprowadzała konsumentów w błąd. Sprawa ta nie dotyczyła bowiem ochrony dóbr osobistych, natomiast toczyła się przed Sądem

Okręgowym w Warszawie- Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w przedmiocie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów i nałożenia kary pieniężnej. Stwierdzone zaś naruszenie zbiorowych interesów konsumentów nie stanowi samo przez siebie o naruszeniu dóbr osobistych powoda, albowiem dla uznania, że roszczenie powoda było zasadne, konieczne było wykazanie przez niego przesłanek z art. 24 kc w zw. 448 kc.

Zważyć także należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy rozpoznał istotę sprawy, zaś odmienne twierdzenia powoda nie zasługują na uwzględnienie. Skarżący zdaje się nie zauważać, że domagał się od pozwanego przeproszenia oraz usunięcia jego danych osobowych z nośników elektronicznych i zakazania ich udostępnienia z uwagi na naruszenie dóbr osobistych. W tym przypadku Sąd pierwszej instancji w świetle przesłanek wynikających z treści art. 24 § 1 kc (naruszenia dobra osobistego) i art. 448 kc winien był ustalić, czy pozwana naruszyła dobra osobiste powoda poprzez wysłanie do niego wezwań do zapłaty oraz informacji o skierowaniu sprawy na drogę windykacji, co też prawidłowo uczynił. Oczywistym jest zatem, zdaniem Sądu Apelacyjnego, że Sąd Okręgowy ocenił żądanie pozwu przez pryzmat właściwych przepisów tj. art. 24 § 1 kc w zw. z art. 448 kc, zaś zarzuty skarżącego w tym zakresie są bezpodstawne.

P. należy wskazać, że powód w dniu 31 grudnia 2009 r. zarejestrował się na stronie internetowej pobieraczek.pl w związku ze świadczonymi przez firmę (...) s.c. R. P. (1) i I. K. z siedzibą w G. usługami. Z oferty wynikało, że z powyższych usług można było korzystać bez opłat przez 10 dni, po czym w wypadku rezygnacji z dalszych usług należało w ciągu okresu próbnego zalogować się na stronie internetowej i dokonać rezygnacji. Skarżący uznając, że przedsiębiorstwo pozwanej świadczy usługi nieodpłatnie nie złożył takiej rezygnacji, w związku z czym drogą elektroniczną otrzymał wezwania do zapłaty za korzystanie z usług firmy po upływie 10-dniowego okresu próbnego, a następnie pisemne informacje dotyczące przesądowego wezwania do zapłaty.

W sprawach dotyczących naruszenia dóbr osobistych powód winien wykazać przede wszystkim fakt naruszenia konkretnego dobra osobistego. Powód w niniejszej sprawie domagał się m.in. przeproszenia za naruszenie jego dóbr osobistych, przy czym dóbr tych, co skonstatował Sąd Okręgowy, nie określił. Niemniej, w kontekście wezwań do zapłaty, pouczenia go o sposobie windykacji przez pozwaną oraz faktu, że w pismach tych został „wezwany do spłaty długu” domniemywać, zdaniem Sądu Apelacyjnego należało, że skarżący w zachowaniu pozwanej upatrywał naruszenia dobra osobistego w postaci godności.

Pojęcie dóbr osobistych nie zostało zdefiniowane w ustawie, jednak przyjmuje się, że chodzi tu o powszechnie uznane w społeczeństwie wartości o charakterze niemajątkowym, które są ściśle związane z człowiekiem, decydują o jego bycie i pozycji w społeczeństwie oraz stanowią wyraz jego odrębności fizycznej i psychicznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 640/09, LEX nr 598758).

Godność osobista jest określana mianem czci wewnętrznej, co obejmuje wyobrażenie człowieka o własnej wartości oraz oczekiwanie szacunku ze strony innych ludzi. Natomiast dobre imię jest określane mianem czci zewnętrznej, co obejmuje opinię, jaką o człowieku mają inne osoby. Stwierdzić należy, że podczas oceny czy doszło do naruszenia dóbr osobistych należy kierować się kryterium obiektywnym tj. powszechnie akceptowanymi ocenami, czy określone postępowanie uznaje się za naruszające określone dobro osobiste.

W sprawie o naruszenie dóbr osobistych na osobie domagającej się ochrony -powodzie - spoczywa ciężar udowodnienia, że doszło do naruszenia jego dobra osobistego, a wobec ustawowego domniemania bezprawności działania polegającego na naruszeniu dóbr osobistych, na pozwanym ciąży obowiązek wykazania, że jego działanie nie było bezprawne. Nieudowodnienie naruszenia dobra osobistego skutkuje oddaleniem powództwa, albowiem jest to podstawowa przesłanka, której zaistnienie warunkuje odpowiedzialność na gruncie art. 24 kc w zw. z art. 448 kc. O tym natomiast, czy w konkretnym wypadku można mówić o naruszeniu dobra osobistego, nie mogą decydować subiektywne odczucia osoby uważającej się za pokrzywdzoną, lecz decydujące znaczenie ma to, jaką reakcją naruszenie to wywołało w społeczeństwie (por. orz. SN z 16.1.1976 r., II CR 692/75, OSN 1976, Nr 11, poz. 251; orz. SN z 25.4.1989 r., I CR 143/89, OSP 1990, Nr 9, poz. 330, s. 709-712). Nawet więc jeśli wezwania do zapłaty skierowane przez pozwaną w odczuciu powoda naruszyły jego dobra osobiste, to jest to okoliczność niewystarczająca

do uznania, że obiektywnie zachowanie pozwanej naruszyło dobra osobiste powoda i że za zachowanie to pozwana winna ponieść odpowiedzialność na gruncie prawa cywilnego. Powód dobrowolnie przystąpił do oferty pozwanej, zatwierdził regulamin świadczenia przez pozwaną usług, zaś fakt że był on przekonany o bezpłatności usługi nie może świadczyć o naruszeniu dóbr osobistych. Trafnie stwierdził Sąd pierwszej instancji, że w/w wezwania nie zawierały informacji powszechnie uważanych za uwłaczające oraz dyskredytujące i jako takie nie mogą być oceniane jako naruszające dobra osobiste powoda, w szczególności jego godność czy dobre imię.

Analiza wezwań kierowanych przez pozwaną do powoda dokonana przez Sąd Apelacyjny nie daje podstaw do wniosku, że we wskazywanych wezwaniach pozwana naruszyła jego godność osobistą. Żadne z wezwań nie zawiera wypowiedzi obraźliwej. W odczuciu powszechnym takie określenia jak „wzywamy do zapłaty długu” oraz o skierowaniu sprawy na drogę windykacji, nie naruszają godności osoby. Powyższą kwestię ocenić należało w szerszym kontekście stosunków łączących strony. Niewątpliwie strony łączyła umowa, powód zaakceptował regulamin korzystania z portalu prowadzonego przez pozwaną, wobec tego kilkukrotne wezwanie go przez pozwaną do zapłaty, nawet w sytuacji gdyby okazało się ono niezasadne, nie stanowi o naruszeniu dóbr osobistych. Wezwania nie miały charakteru natarczywego, odnosiły się do stosunku prawnego bez wątpienia łączącego strony i z tego też względu nie naruszało godności skarżącego. Spór co zasadności dochodzenia przez pozwaną uiszczenia opłaty za korzystanie przez powoda z usług świadczonych przez pozwaną, gdy niekwestionowanym był fakt łączącego strony stosunku prawnego, nie może być oceniany jako naruszający dobra osobiste. Powód ma nadto zagwarantowaną możliwość sądowego dochodzenia swych praw, na tle roszczeń płynących z łączącej strony umowy, zaś obarczanie pozwanej w tym kontekście odpowiedzialnością za naruszenie dóbr osobistych nie mieści się w przewidywanych ramach odczuć przeciętnego kontrahenta. W doktrynie wskazuje się, że niewykonanie lub też nienależyte wykonanie zobowiązania nie stanowi podstawy do domagania się obok roszczeń wynikających z kontraktu dodatkowo naprawienia szkody niemajątkowej. Podstawę takich roszczeń mogą stanowić przepisy obowiązującego prawa, a te nie przewidują dochodzenia w trybie kontraktowym ochrony dóbr osobistych (vide Z. Masłowski, w: Komentarz do k., t. II, Warszawa 1972, s. 1102, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 września 2009 r., VI ACa 201/09 LEX nr 1164707). Przyjęcie dodatkowej odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych przy realizacji umowy doprowadziłoby do zachwiania równowagi stron kontraktu dopuszczając możliwość dochodzenia zadośćuczynienia w przypadku nienależytego wykonania zobowiązania.

Co istotne, wezwania do zapłaty kierowane przez pozwaną do powoda nie miały charakteru publicznego, co również świadczy o tym, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Z tego też względu, brak było podstaw do przyjęcia, że na skutek zachowania pozwanej doszło do naruszenia dobra osobistego powoda w postaci dobrego imienia. Skoro bowiem nie były one kierowane publicznie, do innych osób, a jedynie do powoda, nie mogły wpłynąć na ukształtowanie o powodzie opinii przez inne osoby.

Reasumując stwierdzić należało, że zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe. Odmienne twierdzenia skarżącego stanowią jedynie polemikę z trafnymi ustaleniami Sądu Okręgowego i są sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację powoda oddalił jako bezzasadną.